

Nieť sporu o tom, že sť-lka požívala vdovskú pensiu ako vdova po Jurajovi H., sedriálném súdcovi v Košiciach, až do dňa 1. apríla 1922 a že oznámila gen. fin. riaditeľstvu pro Slovensko, že odcestovala 27. marca 1922 do Maďarska — načež tento úrad vyplatu pensie zastavil dňom 1. apríla 1922.

Isto je ďalej, že sť-lka — majúč vedomosť o zastavení pensie svojej dňa 2. júna 1922 podala žiadosť na min. spravедlnosti toho obsahu, že majúč v úmysle trvale bývať v Maďarsku žiada, aby pensia jej patriaca bola vyplatená do rúk syna jejho Juraja H., ktorého k tomu splnomocňuje — a že žal. úrad, ktorému žiadosť táto u presidia sedrie v K. podaná postúpena bola, žiadosť zamietnuť z dôvodu, že sť-lka presídlením do Maďarska bez povolenia min. spravедlnosti ztratila vôbec nárok na zaopatrovacie požitky voči čsl. štátu dla nar. č. 246/1922.

Z uvedených okolností vychádza, že keď sť-lka odcestovala do Maďarska — jednalo se o prechodný pobyt tejže v Maďarsku, ku ktorému dle odst. 4 §u 59 zák. čl. LXV: 1912 nebolo treba povolenia, lebo norma táto hovorí iba o trvalom pobyte.

V žiadosti svojej zo dňa 2. júna 1922 oznámila sť-lka, že tento svoj prechodný pobyt hodľa zmeniť na trvalý, ku ktorému dla výša uvedeného predpisu §u 59 treba je povolenia a sice v danom prípade ministra pravosudia a cieľ žiadosti sť-lčinej bol práve ten, aby jej minister povolenie toto udelil.

Žiadosť táto dosiaľ vôbec nebola vybavená lebo miesto meritorného vybavenia žiadosti svojej obdržela sť-lka napadnuté rozhodnutie iného úradu t. j. gen. fin. riaditeľstva, vyslovujúce ztrátu nároku na pensiu. Nss shľadal, že výrok napadnutý odporuje zákonu z náledujúcich príčin: Pokiaľ sa výrok ten opiera o skutočnosť, že sť-lka odcestovala do cudzozemska za účelom prechodného pobytu, je nezákonným, poněváč v dobe odcestovania sť-lčina do cudziny t. j. dňa 28. marca 1922 dla výše už uvedeného odst. 4 §u 59 zák. čl. LXV: 1912 podobného povolenia nebolo vôbec treba.

Pokiaľ ale podkľadom výroku toho je úvaha žal. úradu, že ide o trvalý pobyt sť-lky v cudzině — je tiež v odporu so zákonom, lebo účel žiadosti zo dňa 2. júna 1922 bol práve premena pobytu prechodného na trvalý a sť-lka sa o povolenia k tomu potrebné t. j. o povolenia ministra pravosudia uchádzala. Keďže ale o žiadosti tej kompetentný úrad t. j. tedy minister nerozhodnuť a žiadosť ona nebola zamietnutá — nebolo predpokladu zákonitého pre napadnutý výrok žal. úradu, že sť-lka ztratila nárok na zaopatrovacie požitky — na pensiu.

I bolo preto napadnuté rozhodnutie zrušeno ako nezákonné.

Č. 2468.

Živnostenské právo (licencie výčapnická — Slovensko): § 3 nar. ministra pre správu Slovenska za dňa 10. augusta 1919 č. 681 pres. nezakládá pre nikoho nárok na vypožičania licencie výčapnickéj.

(Nález zo dňa 8. júna 1923 č. 9780).

Prejudikatura: Boh. 1685 adm.